

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 2862/05
01.12.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Драгише Слијепчевића, председника већа, Слободана Спасића, Љиљане Ивковић-Јовановић, Махаила Рулића и Браниславе Апостоловић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА, чији је пуномоћник АБ, адвокат, против тужених ББ и ВВ, чији је пуномоћник БВ, адвокат, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужених изјављеној против пресуде Окружног суда у Крагујевцу Гж. 188/05 од 14.марта 2005. године, у седници већа одржаној дана 1.12.2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као НЕОСНОВАНА ревизија тужених изјављена против пресуде Окружног суда у Крагујевцу Гж. 188/05 од 14.марта 2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Општински суд у Крагујевцу донео је дана 12.јула 2004. године под број П.2366/01 пресуду којом је обавезао тужене да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете солидарно плате и то за претрпљене душевне болове због умањења животне активности износ од 250.000,00 динара, за претрпљене физичке болове износ од 120.000,00 динара и на име претрпљеног страха износ од 110.000,00 динара, све са законском затезном каматом почев од 12.јула 2004. године па до исплате. Обавезани су тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка солидарно плате износ од 181.950,00 динара.

Пресудом Окружног суда у Крагујевцу Гж. 188/05 од 14.марта 2005. године одбијена је као неоснована жалба тужених и потврђена је наведена првостепена пресуда Општинског суда у Крагујевцу.

Благовременом и дозвољеном ревизијом тужени побијају другостепену пресуду због битних повреда одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану другостепену пресуду у смислу члана 386. Закона о парничном поступку, у вези са чланом 491. став 4. сада важећег Закона о парничном поступку, ревизијски суд је нашао да ревизија није основана.

У проведеном поступку нису почињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 354. став 2. тачка 11. Закона о парничном поступку, на које ревизијски суд пази по службеној дужности, нити битне повреде одредаба парничног поступка на које се указује у ревизији, јер је другостепени суд ваљано оценио жалбене наводе који су од одлучног значаја у овом спору. Није почињена ни битна повреда одредаба парничног поступка из члана 354. став 2. тачка 14. Закона о парничном поступку јер дати разлози о одлучним чињеницама нису у супротности са изведеним доказима.

Према утврђеном чињеничном стању, после кошаркашке утакмице, дана 3.6.1992. године, након краћег кошкања између две групе дечака, малолетни син тужених ГГ ударио је тужиоца, са удаљености од око 1м, ролном папира трговачке касе у лево око. Син тужених рођен је ____ године.

На основу налаза и мишљења лекара вештака, утврђено је да је тужилац том приликом задобио контузиону повреду леве очне јабучице са присуством крви у предњој очној комори и руптуром мрежњаче која је локализована у жутој мрљи. Оштећење вида левог ока услед задобијене тешке телесне повреде износи 50%. Као последица наведене тешке телесне повреде код тужиоца постоји умањење животне активности у висини од 20%. Услед удараца у лево око тужилац је трпео физичке болове јаког интензитета 24 часа, а после тог периода трпео је болове средњег интензитета. Тужилац је претрпео примарни страх јаког интензитета у трајању од 2 часа, а потом секундарни страх који је трајао 24 часа такође јаког интензитета због сметњи вида и медицинских интервенција. Тужилац је рођен ____ године.

Код таквог стања ствари, правилном применом материјалног права из члана 165. став 4. ЗОО, нижестепени судови су нашли да постоји одговорност тужених, као родитеља, за штету коју је тужиоцу проузроковало њихово малолетно дете. Одговорност тужених је по основу кривице, а то значи субјективна. Њихова кривица састоји се у не вршењу одговарајућег надзора над поступцима свог детета. Тужени су дужни да докажу да нема њихове кривице, а не обрнуто.

Насупрот наводима тужених у ревизији, малолетни ГГ није нужни супарничар у овом спору, обзиром да у време штетне радње није имао навршених четрнаест година живота.

Према одредбама члана 160. став 2. ЗОО, малолетник од навршене седме до навршене четрнаесте године не одговара за штету, осим ако се докаже да је при проузроковању штете био способан за расуђивање. Тужени нису доказали да је малодобни ГГ деликтно способан да одговара за штету коју је проузроковао. Тужени нису доказали да је њихово малолетно дете са непуних четрнаест година у моменту предузимања штетне радње имало довољно развијену свест и вољу да би схватило значај те радње и њене последице. Стога нису оборила постављену претпоставку да је малолетни ГГ неодговоран за предметну штету и наступеле штетне последице.

Висина новчане накнаде нематеријалне штете правилно је досуђена на темељу члана 200. ЗОО. Суд је приликом одлучивања о захтеву за накнаду нематеријалне штете води рачуна о значају повређеног добра и циљу коме служи та накнада.

За утврђену одговорност родитеља без значаја је околност што против малолетног ГГ није вођен кривични поступак. Општинско јавно тужилаштво није поступало по поднетој кривичној пријави због кривичног дела тешке телесне повреде на штету тужиоца, јер малолетни ГГ у време извршења кривичног дела није навршио четрнаест година старости, па се у смислу члана 72. КЗЈ против малолетника не може водити кривични поступак, нити му се може изрицати кривична санкција. Стога неосновано тужени у својој ревизији налазе да малолетни ГГ није проузроковао предметну штету.

Изнети ревизијски наводи по питању околности настанка штетног догађаја представљају другачију оцену доказа, што није од утицаја на правилност побијане пресуде.

На основу наведеног, применом члана 393. ЗПП, у вези са чланом 491. став 4. сада важећег ЗПП-а, ревизија је одбијена као неоснована.

Председник већа-судија,

Драгиша Слијепчевић, с.р.

За тачност отправка

МЗ